

عنوان مقاله:

نقد و بررسی دیدگاه ناصر الدین البانی مبنی بر حرمت توسل به زندگان و اموات

محل انتشار:

دوفصلنامه امامت پژوهی، دوره 12، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسندگان:

مصطفی صالحی اردکانی - دانشگاه ادیان و مذاهب

علی صالحی اردکانی - دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

اصل جواز توسل به عنوان آموزه ای مشروع، مورد قبول تمام فرق اسلامی است؛ اما درباره پاره ای از مصادیق آن اختلاف نظر وجود دارد. سه مورد از مصادیق مورد اتفاق توسل بدین شرح است: تقرب به خدا با توسل به اسماء و صفات الهی، توسل به اعمال صالح، و توسل به دعای صالحان در حال حیات ایشان. از میان مذاهب اسلامی، عموم سلفیان، با تبعیت از ابن تیمیه، توسل به اموات را مطلقاً ممنوع و مصداق بدعت می دانند و درباره زندگان نیز توسل به ذوات و جاه و مقام ایشان را مردود و از مصادیق شرک دانسته اند. با توجه به مخالفت عموم مسلمانان با این موضع، برخی از صاحب نظران معاصر سلفی سعی در مستدل کردن دیدگاه خود و پاسخ به اعتراض مخالفان داشته اند. در این مقاله ادله این گروه، با تاکید بر دیدگاه های ناصرالدین البانی، مورد نقد و بررسی قرار گرفته و ناکافی بودنشان مستدل شده است. رویکرد مقاله، بررسی دلالی و سندی روایات مربوط به توسل است که مورد استناد مخالفان و موافقان بوده است. اثبات مشروعیت توسل، حتی بر اساس مصادر مورد قبول سلفیان، می تواند زمینه ساز کاستن اختلاف نظرهایی شود که درگیری های مذهبی دیرین و سوءاستفاده جریان های تکفیری معاصر را در پی داشته است.

کلمات کلیدی:

توسل، توسل به ذات، مصادیق توسل، سلفیان معاصر، ناصر الدین البانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1901805>

